

KRISTUKSEN OPPI

Pekka Ervastian esitelmä 1.1.1924

Kun puhumme Kristuksen opista, silloin voi jo tuo pelkkä nimitys "Kristuksen oppi" herättää joissakin ihmisissä väärinkäsityksiä. On ollut ja on ihmisiä – sanokaamme heitä materialistismielisiksi tai miksi tahansa – jotka ovat käsittäneet Kristuksen opin jonkinlaiseksi Jeesus Kristuksen keksinnöksi, niin että kun puhutaan Kristuksen opista, nämä ihmiset silloin ajattelevat, että se on mielivaltainen oppi, saman suuntainen oppi ja elämänymmärrys kuin voi olla toisillakin ajattelevilla ihmisillä, filosofeilla ja maailmanparantajilla. Kristuksen oppi olisi siis vain tietyn ihmisen oppi, samalla tavoin kuin joku toinenkin ihminen voi keksiä jonkin elämänopin ja ratkaista elämän kysymyksiä. Ja me tiedämme, että on kyllä ihmisiä, jotka ajattelevat Jeesus Natsaretilaisen olevan jonkinlaisen haaveilijan, jonka oppia jokainen on täysin oikeutettu arvostelemaan – ja arvostelemaan jopa epäpäteväksi. Ja ne, jotka Kristuksen opissa näkevät monenlaisia vaillinaisuuksia ja heikkoja kohtia, mielestään itse keksivät jonkin paremman elämän opin.

Me, jotka koetamme etsiä totuutta ja tutkia näitä asioita sellaisina, kuin ne todellisuudessa ovat, asetumme luonnollisesti toiselle kannalle. Me emme käsitä Kristuksen oppia minkäänlaiseksi mielivaltaiseksi opiksi, samanlaiseksi kuin jonkun muun ajattelevan ihmisen elämäncäsitys on. Me, jotka olemme koettaneet ymmärtää, mitä mystinen Kristus on ja mikä siis Jeesus Kristuksen asema ja suhde on tähän mystiseen Kristukseen, me luonnollisesti emme ollenkaan ajattele Kristuksen oppia tavalliseksi inhimilliseksi oppirakennelmaksi, vaan me ymmärrämme, että se pikemmin on itsensä **elämän** oppia, sillä kun mystinen Kristus on ensimmäisessä aspektissa Jumala, Isä, jonka yhteyteen meidän ihmisten tulee pyrkiä, ja Jeesus Kristus, joka oli erikoisesti päässyt enemmän kuin kukaan

ennen häntä tämän Jumalan, Isän yhteyteen, niin on luonnollista, että hänen oppinsa ei ole hänen sommittelemansa oppi, vaan niinkuin hän itse sanoo: "Minun oppini ei ole minun, vaan Sen, joka minut lähetti."

Ihminen, joka tulee yhteyteen Isän Jumalan kanssa, tuntee itsensä Jumalan, Isän lähettämäksi. Jeesus Kristus tunsi tietenkin tämän aivan erityisesti, koska hän oli löytänyt Pojan. Koska hän tunsi täydellisesti itsensä Jumalan Pojaksi, niin hän tunsi myös täydellisesti itsensä itse Elämän, Jumalan lähettämäksi. Sentähden hänen oppinsa ei ole hänen, vaan Sen, joka hänet lähetti, Isän, itse Elämän. Sehän se juuri on merkillinen ja painava kohta Kristuksen opissa, niinkuin kaikkien suurten vapahtajien ja Jumalan miesten opissa. Eivät ne opit ole heidän keksimiään, vaan Elämä on ne heille antanut.

Siis meidän ei suinkaan tarvitse hävetä sitä, että koetamme syventyä Kristuksen oppiin tai tutkia suurten miesten opetuksia elämästä. Ei meidän tarvitse tuntea itseämme niin älykkäiksi ja eteviksi, ettemme saattaisi kuunnella suurten ihmisten kokemuksia elämästä. Meidän ei tarvitse tuntea niin, vaan meidän täytyy ymmärtää, että olimme me kuinka älykkäitä tahansa, emme tiedä elämästä mitään, ellemme yhdy itse Elämän henkeen, ellemme tule hengessä yhdeksi Isän, Jumalan, mystisen Kristuksen kanssa.

Kun me kysymme, mitä Kristus opetti elämästä, niin me kaikki sen tiedämme ilman muuta: me olemme sen kuulleet pienestä pitäen. Me olemme kuulleet, että Jeesus Kristus opetti, että elämä on ja on oleva rakkautta. Siihen sisältyy hänen oppinsa koko salaisuus: elämän pitäisi olla rakkautta. Me ihmiset emme ole ratkaisseet elämän arvoitusta, ennen kuin osaamme rakastaa; ja siinä määrin, kuin osaamme rakastaa, olemme ymmärtäneet elämää.

Ja kysymme toisaalta: olemmeko tämän kaiken toteuttaneet, ymmärtäneet, syventyneet tähän elämäkäsitukseen? Nimitämme itseämme kristityiksi, elämme kristityissä valtioissa, olemme

ottaneet vastaan tämän suuren ja ihmeellisen opin rakkaudesta elämän ratkaisuna ja olemme kutsuneet juuri sen vuoksi, että olemme omaksuneet tämän elämänymmärryksen, niitä kansoja pakanoiksi, jotka eivät ole sitä oppia saaneet? Olemmeko me todella ymmärtäneet, toteuttaneet tätä Kristuksen elämänoppia, jonka hyvin tunnemme ja tiedämme? – Mitä silloin tähän vastaamme? – Meidän täytyy vastata, että onhan meidän kristikuntamme jollakin tavoin yrittänyt. Se on ottanut vastaan tuon opetuksen yleisenä määritelmänä: elämä on rakkautta, hyvyyttä; elämä pitäisi käsittää korkeammalla tavalla, kuin mitä se käsitetään. – Tämän me kaikki tunnemme. – Mutta miksi sitten, me kysymme, yhteiskunnassa on paljon sellaista, joka ei ole rakkauden opin mukaista? Onko se rakkauden opin mukaista, että kun joku ihminen lankeaa syntiin, me otamme hänet kiinni ja heitämme vankilaan ja annamme hänen paatua ja oppia lisää kaikkea pahaa? –

Mutta mitä me tälle voimme? Me myönnämme, että se ei ole oikein, mutta mitä me osaamme tehdä?

Kun ajattelemme tarkemmin, niin huomaamme, että meillä on se käsitys rakkauden opista, että siinä kulkee käsi kädessä oikeuden oppi, vanha oppi karmasta ja laista. Me asetamme ne yhteen ja sanomme: täytyyhän oikeutta olla rakkauden maailmassa. – Ja tämä on aivan oikea näkökohta. Mutta me olemme tarttuneet tuohon oikeuskäsitteeseen ja ajattelemme, että niin ja niin on oikein ja olemme laatineet lakeja; ja näin oikeutta miettimällä olemme syrjäyttäneet rakkauden käsityksen. Me unohdimme, että oikeus vallitsee myös rakkaudessa, me unohdimme rakkauden ja katselimme vain oikeutta. Ajattelimme, että kun katsomme vain oikeutta, niin siinä seuraa rakkaus; unohdimme, että rakkaudessa on oikeutta, luulottelimme, että oikeudessa on rakkaus. – Mutta me olemme huomanneet, että toiset ovat eläneet köyhinä ja toiset rikkaina, ja silloin ne, jotka ovat sen huomanneet, ovat nousseet, ja silloin on syntynyt

sellainen liike kuin sosialistinen liike, joka huutaa: tämä on vääryys, ei ole oikeutta elämässä.

Näin tulee aina käymään, jos elämme tuossa oikeuskäsitteessä. Aina on ihmisiä, jotka yrittävät tehdä väärin ja toisia, jotka koettavat ylläpitää oikeutta. Mutta se, mikä tänään on kaunista ja oikein, se on huomenna jo väärin.

Me huomaamme, että olemme erehtyneet kristikuntana. Ja missä on vika, minkä tähden me olemme erehtyneet? – Sentähden, että otimme vastaan ainoastaan tuona yleisenä määritelmänä Kristuksen opin siitä, mitä elämä on. Elämän syvin salaisuus on rakkaus. Me emme ollenkaan kysyneet, millä tavoin Kristus opetti, että rakkautta toteutetaan. Sen me unohtimme kysyä; kristikunta on unohtanut sitä kysyä. Se ei ole kysynyt mestariltaan: miten Sinä tahdot, että me toteutamme tämän rakkauden, miten on Isä Sinun kauttasi näyttänyt sen? Miten meidän tulee elää ja olla, että rakkaus toteutuisi? –

Nyt me olemme koettaneet vaivata päätämme, olemme eläneet satoja ja tuhansia vuosia ja olemme koettaneet ratkaista rakkauden käytännössä, olemme ymmärtäneet, että oikeutta täytyy olla – ja yhä me pysymme onnettomina, ja elämä on kuin suuri Grottemylly. Me olemme unohtaneet kysyä: mitä Sinä, Kristus, opetat tuosta rakkaudesta? Miten Sinä sanoit, että me voimme toteuttaa tuota veljesrakkautta? – Niin kristikunta kuin me olemmekin, niin oppineita, hartaita, uskovaisia kuin olemmekin, niin paljon kirkkoja kuin olemme muodostaneetkin, olemme kuitenkin melkein kaikki pitkin vuosisatoja unohtaneet ottaa selvää, mitä Jeesus Kristus opetti rakkaudesta. Me olemme aivan ylimalkaisesti ottaneet tuon elämänsäilytyksen rakkaudesta vastaan ja luulleet ilman muuta, että se on uusi ja ihmeellinen, joka ei ole ollut ennen ihmisillä, josta pakanat eivät ole mitään tienneet. Sentähden me olemme menneet muihin maanosiin ja levittäneet sitä uskoamme. Mutta kun olemme menneet vanhojen sivistyskansojen luo, olemme hämmästyneet, sillä, kun tulimme omine oppeinemme ja selityksinemme, huomasimme, että nuo

kansat tiesivät näitä asioita. Heillä oli aivan samanlaisia siveyskäsitteitä kuin meillä, vieläpä me jäämme hieman varjoon heistä. Me emme kykene elämässämme näyttämään enemmän rakkautta ja puhtaampaa veljeselämää kuin he, nuo Idän kansat. Me olemme sitten koettaneet ottaa selvää heidän uskostaan ja syventyä heidän elämäkäsitteeseensä. Me tiedämme, miten pitkin viime vuosisataa on paljon tutkittu Idän uskontoja ja tuotu niistä tietoja tänne. Me olemme oppineet ymmärtämään, että noissa vanhoissa Idän uskonnoissa oli myös opetettu elämästä jotain ihmeellistä; oli opetettu elämästä, että se pohjaltaan oli hyvä, ja että meidän piti pyrkiä hyvään, ja että veljeys ja rakkaus oli kaiken takana.

Jollei teosofinen liike olisi syntynyt viime vuosisadalla ja avannut ajattelevimpien ihmisten silmiä näkemään, miten asiat ovat, niin kuka tietää, miten olisimme pysähtyneet hämmästyksessämme. Teosofinen liike paljasti meille sen, että uskonnoissa on aina ollut kaksi virtausta: sisäinen eli esoteerinen ja ulkonainen eli eksoteerinen. Nämä kaksi virtausta ovat aina huomattavissa kaikissa uskonnoissa. Varsinkin, kun katselemme Idän uskontoja, huomaamme selvästi, että on kaksi tällaista virtausta. Me huomaamme, että ihmiset noissa Idän uskonnoissa tekevät selvän eron sellaisen ihmisen välillä, joka maallikkona elää mukana, ja sellaisen välillä, joka vakavasti ottaa uskontonsa ja koettaa elää sen mukaan, Idässä ja fakiireja, pyhimyksiä, joogea, ihmisiä, jotka pyrkivät totuuteen, jotka etsivät Jumalaa, jotka siis meidän määritelmämme mukaan pyrkivät yhtymään mystiseen Kristukseen. Sillä Jumalahan on yksi, aivan yhdentekevää, tiedämmekö tätä nimeä vai ei. Jokainen ihminen, joka on etsinyt Jumalaa, on etsinyt mystistä Kristusta. Idässä on ihmisiä, jotka tahtovat tietoja Jumalasta, elämän salaisuudesta ja pyrkivät mystisen Kristuksen yhteyteen. Ja ne ihmiset noudattavat aivan ehdottomasti niitä käskyjä ja sääntöjä ja määräyksiä, joita heidän uskonnossaan on annettu. Maallikotkin koettavat niitä neuvoja noudattaa, mutta todelliset uskonnolliset

ihmiset vakavasti ja toden teolla niitä noudattavat. – Tämä on tuo tärkeä ero.

Kun me kristittyinä olemme tulleet sinne Itään ja levittäneet omaa kristinuskoamme, olemme pian huomanneet, jos olemme ajattelevia ihmisiä, että me kristittyinä emme ollenkaan ole vetäneet vertoja noille itämaalaisille pyrkijöille. Mitä itämaalaisen mielestä on meikäläinen pappi tai piispa, joka ajaa komeissa vaunuissa, käy hienosti puettuna, on naimisissa; mitä itämaalaisen mielestä on sellainen pappi, joka ottaa osaa maailman elämään ja on elävinään uskonnollista elämää! Itämaalainen kysyy uskonnolta paljon korkeampaa. Hän tietää, että hänen omassa maassaan on ihmisiä, jotka tultuaan uskonnollisiksi luopuvat kaikesta maallisesta ja vetäytyvät yksinäisyyteen mietiskelemään. – He elävät tosin lämpimässä ilmanalassa, jossa eivät tarvitse paljon ruumiinsa ylläpitämiseen, mutta he antautuvat myös kokonaan Jumalan etsimiseen. Kun me kristityt tulimme sinne, huomasimme, jos olimme vilpittömiä, että tässä olemme paljon puutteellisempia kuin nuo itämaalaiset.

Nyt me saatamme kysyä: missä mahtaa olla vika? – Vika on siinä, ettemme ole ymmärtäneet Kristuksen oppia. Me emme ole ottaneet selvää siitä, mitä Kristus käskee meidän elämässä toteuttamaan, millä tavoin meidän tulee toteuttaa rakkauden oppia elämässä. – Kun kristitty lukee evankeliumia, kun hän lukee epistoloita ja alkuperäisiä kristillisiä kirjoituksia, niin hän tieteellisenä tutkijana huomaa, että niitä samoja asioita on opetettu noissa toisissakin uskonnoissa.

Kristinuskossa ja evankeliumeissa sanotaan, että Jeesus Kristus ei suinkaan tullut lakia purkamaan, vaan täyttämään. Ja me olemme tottuneet kristikunnassa ajattelemaan, että lakiin kuuluu tuo sana: "älä tapa". Me luulemme, että Jeesus Kristus on korostanut tuota käskyä: "älä tapa", – mutta me huomaamme, että tuota käskyä on korostettu kaikissa muissakin uskonnoissa, että on kielletty tappamasta. Sitä on aina opetettu. – Mutta, kun me sitten kysymme: olemmeko me toteuttaneet tämän, niin meidän

täytyy tunnustaa: emme suinkaan. Meidän ei tarvitse muuta kuin avata oma katkismuksemme, niin luemme siitä, että Jumala on Mooseksen kautta antanut kymmenen käskyä, ja yksi niistä on: "älä tapa". Ja Jeesus Kristus on sen vahvistanut; sen me kristittyinä uskomme. Ja kumminkin kysytään: onko siis aina tappaminen kielletty? – se on jesuiittamainen kysymys, "älä tapa" on käsky, mutta me kuitenkin kysymme, onko tappaminen sitten aina kiellettyä. – Ja me vastaamme tuossa katkismuksessa: tietenkään se ei ole aina kielletty, tietenkin se on oikeutettua silloin, kun esivalta käsklee. Kun esivalta käsklee, että meidän pitää mennä tappamaan toisia ihmisiä, silloin se on oikeutettua. –

Me olemme tällä tavoin "parannelleet" alkuperäistä käskyä ja selittäneet sen toisin sanoen mitättömäksi. Mutta kun lapselle selitämme, että tappaminen on joskus luvallista, niin lapsen mielestä se on aina luvallista. Kun hän tulee vanhemmaksi, hän kyllä ymmärtää, ettei ole luvallista tappaa toista ihmistä yksityisesti; siitähän seuraa rangaistus, joutuu vankilaan. – Mutta esimerkiksi sodassa se on moraalisesti oikeutettua.

Näin on poistettu vakavuus koko tuosta käskystä. – Ja mitä me nyt huomaamme? Vanhoissa uskonnoissa on niinikään sanottu: "älä tapa", ja ne ihmiset, jotka ottavat uskonnon vakavalta kannalta Idässä, alkavat tästä käskystä. Te tiedätte, että kun ihminen tulee joogiksi, ensimmäiset ehdot ja vaatimukset ovat, ettei hän saa tappaa mitään elävää olentoa. Silloin alkaa hän elää vakavasti uskonnollista elämää. – Meidän täytyy myöntää, että on kyllä kristikunnassakin ihmisiä, jotka ovat tämän tunteneet ja ymmärtäneet, jotka ovat ymmärtäneet, että kristinuskossa, jos se on todellista, täytyy olla niin, että noudatetaan käskyjä. Ja he ovat käsittäneet, että Kristus on opettanut: älä missään tapauksessa tapa. He kieltäytyvät menemästä sotaan, kieltäytyvät toisia murhaamasta. Silloin kristitty valtio on tavallisesti menetellyt niin, että se on uhannut noita ihmisiä ankarilla rangaistuksilla. Venäjällä oli lahkoja, jotka omaksuivat Kristuksen opin käytännöllisesti; he eivät tahtoneet mennä

armeijaan eikä sotaan. Kun he sanoivat, että he ovat hengen sotilaita, Kristuksen sotilaita, niin heitä vainottiin ja pantiin vankilaan.

Me huomaamme, että juuri siinä on kristikunta erehtynyt, ettei se ole kysynyt, millä tavoin Kristus neuvoi rakkauden oppia toteuttamaan. Me olemme kysyneet sitä vain tavallisilta ihmisiltä. Vasta sitten, kun huomasimme, että Idässä on suuria kansoja ja ihmisiä, jotka, kun vakavasti koettavat etsiä totuutta ja Jumalaa, elävät uskontonsa määrättyjen käskyjen mukaan, vasta sitten me olemme sen häpeäksemme saaneet huomata. Me olemme ainoastaan suullamme tunnustaneet jonkun Mestarin ja sanoneet jotakin uskovamme, mutta me emme ole millään tavoin yrittäneet rakentaa elämäämme tuon meidän tunnustamamme mestarin käskyjen mukaan. Mutta me voimme huomata juuri tämän seikan idän kansojen suhteen, että heillä on itse asiassa kyllä ollut samoja käskyjä kuin meilläkin, ja he ovat koettaneet niitä myös esoterisesti noudattaa. Uskonnollinen elämä on ollut Idässä aina oikeastaan esoteerinen. Tämän me ymmärrämme vielä paremmin, kun ajattelemme Buddhaa ja hänen oppiaan.

Buddha, joka oli totuuden löytänyt, joka oli siis myöskin yhtynyt mystiseen Kristukseen, kertoo siitä tiestä, joka vie tuohon mystiseen yhtymään tai totuuden tietoon. Ja hän antoi aivan tiettyjä käskyjä, joita noudattamalla kulkee tuolla tiellä. Mutta hän sanoo: "Te kaikki ihmiset ette kykene umpimähkään niitä niiden koko ankaruudessa noudattamaan. Sen tähden minä annan aivan kuin helpompia neuvoja teille ihmisille yleensä, ja sitten minä kutsun teitä niin monta kuin mahdollista veljeskuntaan, munkki- ja nunnakuntaan elämään pyhää elämää." – Ja me tiedämme, että Buddha perusti tuon veljeskunnan, sanghan, ja siihen on aina kuulunut paljon jäseniä. Buddhan aikana siinä oli jäseniä noin kymmenentuhatta, ja sitten myöhempinä aikoina esim. Taka-Intiassa on munkkikunta järjestetty niin, että melkein jokainen nuori mies liittyy siihen muutamiksi vuosiksi; ja jos hän ei tahdo jäädä siihen koko elämäkseen, hän palaa maailmaan

takaisin. – Se on ihmeellinen kasvatuslaitos. Ja tuskin on missään muualla kuin buddhalaisessa maailmassa sellaisia kansoja. Ihmiset siellä ovat kasvaneet sekä lempeiksi että viisaiksi. Heillä ei ole mitään välittäjiä ihmisen ja Jumalan välillä, kuten meillä papit; heillä papit, munkin vain varjelevat pyhiä paikkoja ja suorittavat erilaisia juhlamenoja; heillä ei ole mitään asemaa, he elävät erittäin yksinkertaista ja pyhää elämää. Sentähden on tämän munkkikunnan, sanghan vaikutus ollut hyvin suuri. Jokaisen sen jäsenen täytyy noudattaa Buddhan käskyjä; hän on itse niin luvannut, kun hän on liittynyt sanghaan. Jos hän rikkoo jonkin käskyn, hänen täytyy tunnustaa se toisille veljille kokouksissa, joita pidetään kerran kuukaudessa. Siitä he saavat uutta rohkeutta ja voimaa. Buddha tiesi, että on vaarallista, jollei ihminen tunnusta syntiään itselleen ja toisille. Sentähden hän pani tämän ankaran säännön.

Sangha on munkkikunta, joka on erillään muusta maailmasta; sen jäsenet eivät elä mukana maailmassa. Me tiedämme historiallisista lähteistä, että silloin, kun Buddha vaelsi ympäri maata ja opetti, oli paljon sotamiehiä, jotka ajattelivat näin: Buddhan munkit eivät tapa, eivät kanno miekkaa, he elävät pyhää elämää. Minä tunnen sisässäni, että elän epäpyhää elämää; olen ollut sodassa ja taistelussa mukana, mutta minä tahdon parantaa elämäni, tahdon tulla pyhäksi ihmiseksi, rakastaa ihmisiä, kuten Buddhan munkit. Siis minun täytyy katua vanhoja tekojani ja mennä munkkikunnan luo ja kysyä, saanko hylätä vanhan elämäni ja tulla munkiksi." – Monet sotilaat tekivät näin, jolloin eräs kuningas – kaikki hallitsijat siellä kunnioittivat suuresti uskonnollista elämää – huomautti Buddhalle: "Sinun munkkikuntasi houkuttelee niin paljon minun sotamiehiäni pois omasta tehtävästään, että siitä tulee vahinkoa valtakunnalle; etkö voisi järjestää niin, etteivät sotamiehet saa tulla munkeiksi?" – Buddha silloin suostui. Hän sanoi: "Olkoon niin, järjestetään niin, että sotamiehet eivät saa tulla munkeiksi; he toteuttakoot oman elämäntehtävänsä." – Näin Buddha määräsi.

Tämä minusta kuvaa erittäin kirkkaasti sitä seikkaa, että ennen maailmassa pelastus, todellinen uskonnollisuus oli harvoja, määrättyjä ihmisiä varten, ja koko tuo uskonnollinen elämä oli esoteerinen. Saattoi muodostua erityinen veljeskunta, johon voi liittyä ne ihmiset, joilla oli ulkonaisia edellytyksiä. Muutamat ulkonaiset seikat saattoivat taas estää siihen liittymästä. – Kun me tämän huomaamme, kun me ymmärrämme, että noissa vanhoissa uskonnoissa, ja siis jonkin verran buddhanuskossakin, tehdään tämä selvä peräero suuren yleisön ja pyhästi elävien ihmisten välillä ja sanotaan, että pelastus on ainoastaan niille, jotka voivat tulla pyhään joukkoon, kun sen ymmärrämme, silloin myös voimme päästä ymmärtämään, missä on ero vanhojen uskontojen ja Jeesus Kristuksen elämänsanomien välillä. Silloin me voimme päästä ymmärtämään, että vanhat uskonnot aina noudattivat jotakin lakia; siinä oli laki jakamassa ihmisiä, mutta Jeesus Kristuksen sanomassa ei ole lakia, vaan evankeliumi.

Olemme käsittäneet tässä kristikunnassa, että tämä evankeliumi merkitsee, että me saamme aivan yleisellä ja epämääräisellä tavalla ottaa vastaan sanoman rakkaudesta ja itse päättää, mitä se on. Ennen maailmassa oli laki, joka määräsi, millä tavoin ihmisen tuli elää. Me luulemme, että evankeliumi on siinä, että me olemme vapaat tuosta lain määräyksestä ja saamme itse päättää, miten meidän tulee elää ja mikä on rakkaus ja kuinka sitä on eletävä. – Mutta evankeliumi ei ole siinä. Sillä, kun me tutkimme Kristuksen oppia, kun kysymme häneltä, millä tavalla meidän tulee elää, jotta voisimme elää rakkauden elämää, niin me huomaamme, että hän ei ensinkään kumoa vanhoja lakeja, ei hän sano: nyt on lupa tappaa, valehdella, elää siveettömästi. Ei hän sitä sano; päinvastoin hän hyväksyy kaikki vanhat määräykset, mutta samalla hän sanoo: ne ovat oikeastaan vielä melkein liian ulkonaisia, minä annan teille sisäisempiä ja ankarampia määräyksiä. Teidän täytyy noudattaa vielä korkeampia käskyjä. – Näin sanoo Jeesus Kristus.

Missä sitten on ero? – Onko Jeesus Kristus vain henkisempi opettaja kuin entiset, onko hän samanlainen opettaja kuin Buddha ja muut, antoiko hän vain henkisempiä käskyjä kuin muut, vai missä on ero? Onko mitään järkeä siinä, että on tehty ero evankeliumin ja lain välillä? – On se suuri ja ihmeellinen ero, että Jeesus Kristus puhuu nyt kaikille ihmisille, nyt ei enää hän tee eroa esoteerisen ja eksoteerisen välillä, hän ei enää sano, niinkuin vanhat opettajat: ainoastaan jotkut voivat kulkea tiellä, ainoastaan parhaita minä kutsun, ainoastaan terveimpiä minä kutsun seuraamaan itseäni, niitä, jotka jo ovat yläpuolella muita ihmisiä. – Hän ei sano niin, vaan hän sanoo: "Eivät terveet tarvitse parantajaa. Minä olen kaikkien luona, juuri niiden luokse olen tullut, jotka vaeltavat synnissä ja pimeydessä. Rakkauden elämä on teille kaikille avoinna; te voitte kaikki sitä elää; herätkää ja ruvetkaa sitä elämään." –

Jeesus Kristus yritti siis todella tehdä salaisuudet julkisiksi. Hän kutsuu luokseen kaikkia ihmisiä ja ennen kaikkea juuri niitä, jotka tuntevat itsensä syntisiksi ja huonoiksi. Hän sanoo "Alkakaia elää rakkauden elämää. Te kaikki luopukaa siitä elämästä, joka estää teitä rakkaudesta. Muuttakaa koko elämänne, muuttakaa mielenne, sillä taivaanvaltakunta on lähestynyt." –

Nyt on taivaanvaltakunta Jeesus Kristuksen sanoman mukaan lähestynyt kaikkia ihmisiä, koko ihmiskuntaa, nyt kaikkia kutsutaan synnistä parannukseen. Nyt ei kukaan voi sanoa ja lohduttaa itseään sillä, että on liian huono ja kehitymätön. "Ei sinun tarvitsekaan saavuttaa määrättyitä korkeuksia, sinä voit luopua synnistä ja pahasta elämästä, sinä voit ruveta elämään rakkauden elämää. Siihen sinua kutsutaan." – Se on Jeesus Kristuksen ihmeellinen yritys. Ja juuri se, että hän sen julisti kaikille, vaikutti sen, että me otimme kristikuntana nuo sanat vastaan ja sanoimme, ettei ole mitään esoteerista. Mutta samalla me lankesimme paljon syvemmälle kuin Idän kansat, joita oli ohjattu ymmärtämään esoteerisia asioita. Meidän silmissämme haihtui pois elämäntie. Jeesus Kristus kutsui juuri

kulkemaan elämäntietä, ja se käy niin, että noudatamme Jeesus Kristuksen käskyjä. Ja yksi niistä käskyistä on: älkää tehkö väkivaltaa, älkää olko pahaa vastaan, älkää menkö sotaan. – Eiväthän sodat koskaan lopu muulla tavalla, kuin että ihmiset itse ymmärtävät, ettei saa tappaa. Meidät itsensä saa kyllä tappaa, Jeesus Kristus sanoo: "Älkää peljätkö niitä, jotka ruumiin tappavat, mutta peljätkö niitä, jotka tappavat sielun." – Ihmisen sielun tappamista on, jos opetamme toisella tavalla, kuin mitä Jeesus Kristus on opettanut. Jeesus Kristus on antanut määrätyt käskyt ja opetukset elämästä. Apostoli Johannes sanoo: "Se, joka ei pysy Kristuksen opissa, hän ei tunne Jumalaa." Se on hyvin tärkeä kohta.

Jeesuksen viisi käskyä ovat ne, joita meidän tulee noudattaa. Ensimmäinen on: älä vihastu, toinen: älä ole epäpuhdas sydämesi ajatuksissa, kolmas: älä vannu, äläkä ole liian monisanainen, kun sinä vakuutat jostain asiasta, että se on totta. Neljäs on: älä ole pahaa vastaan; jos joku tahtoo viedä sinulta takin, niin anna hänelle myös paita. Viides on: älä mene sotaan, vaan rakasta maasi vihollisiakin. – Nämä ovat Jeesuksen viisi käskyä, ja ainoastaan niitä noudattamalla voimme elää rakkauden mukaan. Suurin rikos, minkä voimme tehdä, on se, että opetamme toisin, kuin mitä Jeesus Kristus on opettanut. Jos tahdomme olla kristityitä, täytyy meidän opettaa Jeesuksen Kristuksen oppia. Jos opetamme jotakin muuta, olemme antikristuksen palvelijoita, vaikka nimittäisimme itseämme miksi tahansa Jumalan lapsiksi, piispoiksi, paaveiksi. Me emme ole kristityitä, jollemme seuraa Jeesus Kristuksen oppia ja opeta sitä; ainoastaan siinä on kristinusko.

Ja se kristinusko ei ole millään tavalla esoteerinen, vaan eksoteerinen tai itse oppi on eksoteerinen, elämä on esoteerinen. Sensijaan, että ennen oli esoteerinen oppi, on se nyt eksoteerinen. Elämä on esoteerinen, sisäinen, salainen, ja se on jokaisessa ihmisessä, ja se tulee ilmi hänen sanoissaan ja teoissaan, hänen elämässään. Mutta me ihmiset, varsinkin täällä kristikunnassa,

olemme luulleet, että uskonto lupaa meille onnea, ja että kristinuskokin lupaa onnea. Mutta kun me olemme unohtaneet, mikä kristinusko oli, meidän oli pakko siirtää se onni kuoleman jälkeiseksi asiaksi. Me emme tiedäneet, mikä kristinusko oli, meillä oli se yleinen käsitys, että se oli rakkauden oppi, mutta kun emme tulleet onnellisiksi, meidän täytyi ajatella, että se onni tuli vasta kuoleman jälkeen. —

Näin olimme itsemme pettäneet. Mutta Jeesus Kristus ja kaikki muut ihmiskunnan auttajat ovat päin vastoin tarkoittaneet, että onni on nyt saavutettava. Jollemme nyt sitä saavuta, emme voi sitä saavuttaa kuoleman jälkeenkään. Mutta me saamme tulla tänne maan päälle takaisin yhä uudestaan, kunnes huomaamme, että onni ja autuus on siinä elämässä, jota suuret opettajat ovat opettaneet meitä elämään. Kun me kristikunnassa ymmärrämme, että onni ja autuus on siinä, että seuraamme Jeesus Kristusta hänen opissaan ja käskyissään ja elämme sitä elämää, silloin tulemme onnellisiksi jo nyt.

Näin on Jeesus Kristus tehnyt kaikista ihmeellisimmän yrityksen, kokeen, mitä maan päällä on tehty. Toistaiseksi se ei suurestikaan ole onnistunut, mutta ehkä tulee aika, jolloin hänenkin unelmansa toteutuu. Ehkä tulee aika, jolloin ihmiset ymmärtävät, että me olemme sentään sangen vaikeassa tilanteessa, jos meidän pitää turvautua ainoastaan omaan viisauteemme, emmekä ymmärrä ottaa vastaan viisautta ja ohjausta niiltä, jotka ovat eläneet yhdessä Elämänhengen kanssa.

* * *